

[H. P. Johansen.]

333, når man regner fra oktober til oktober. Jeg synes, at der burde være stillet et forslag svarende til dette i hvert fald i marts 1951, og jeg skønner ikke rettere, end at der er nogle tilskadekomne, der har grund til at beklage sig, fordi de så sent får dækning for disse ret store prisstigninger.

Jeg skal blot yderligere sige, at jeg tror, det er nødvendigt at se nærmere på dette forhold i et udvalg. Jeg anbefaler lovforslaget til velvillig behandling og vil tillade mig på et senere tidspunkt at stille forslag om, at det henvises til et udvalg.

Stegger Nielsen: I adskillige år havde man reguleret invaliditetsydelse efter ulykkesforsikringsloven og den militære invaliderentelov ved årlige love. Det førte til, at disse ydelser i 1948 lå på et niveau, der svarede til den lønudvikling, der på det tidspunkt havde fundet sted.

Så skete der det i 1948, at man gennemførte en række ændringer i begge de omtalte love, ulykkesforsikringsloven og den militære invaliderentelov, hvorefter erstatninger fremtidig blev underkastet en automatisk pristalsregulering, men dette vedrørte kun erstatninger for ulykkestilfælde, indtruffet efter 1. april 1947. Disse ændringer, der blev gennemført her på rigsdagen i 1948, medførte, idet pristallet fra oktober 1946 til oktober 1951 steg 78 points, at disse ydelser fik en stigning, der nu pr. 1. april 1952 andrager 25 pct. som maksimum, for så vidt angår årsløn, dagpengeydelser og renteydelser og altsammen refererende sig til en invaliditetsgrad på 50 pct. og derover. De ældre ydelser, altså for ulykkestilfælde indtruffet før 1. april 1947, kom ikke med i denne automatiske pristalsregulering, men det har blot betydet i den af det af socialministeriet nedsatte udvalg i 1946 afgivne betænkning, at de ikke var glemt, idet der i betænkningen blev peget på, at man forudså, at en særskilt lovgivning for denne kategori af personer, der omfattes af ulykkesforsikringsloven, kunne blive nødvendiggjort af prisudviklingen, og dette spørgsmål har også senere været ventileret her på rigsdagen.

Mit parti erkender, at denne nødvendighed er tilstede efter den stedfundne prisudvikling, og at det derfor er rimeligt som en konsekvens heraf at fremsætte et lovforslag, der gennemfører en ajourføring af de ældre ydelser gennem et tillæg på 25 pct. såvel til renteydelser som kapitalerstatninger.

Selvom en gennemførelse af dette lovforslag i øjeblikket vil komme til at medføre udgifter, der ikke er ringe — udgifterne vil gå ned i de nærmeste år —, så er det en rimelig og naturlig ting også efter forhistorien, at disse medborgere kommer til at nyde samme rettigheder og begunstigelser som de øvrige, der omfattes af de pågældende love.

Derfor kan jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en velvillig og hurtig behandling.

Malchau: Dette lovforslag tager ikke sigte på nogen revision eller ændring af den bestående lovgivning. Man kan vel sige det således, at det er et gammelt løfte, der herigennem indfries, nemlig det tilsagn, der blev givet, da rigsdagen i 1948 gennemførte ændringer i ulykkesforsikringsloven og militærinvalideloven, hvorefter ydelser efter disse love fremtidig skulle pristalsreguleres. Som det er nævnt tidligere i dag, gjaldt imidlertid denne ordning med pristalsregulering ikke for de ældre ydelser, d. v. s. for erstatninger som følge af ulykkestilfælde indtruffet før 1. april 1947. Der gaves altså til gengæld det løfte, at sådanne ydelser skulle tages op i en særlig lovgivning, dersom prisudviklingen gjorde det påkrævet. Nu er pristallet, der i oktober 1946 var 291, i oktober 1951 steget til 369, altså med 78 points, og forhøjelsen af de nye ydelser udgør som følge heraf 25 pct. fra 1. april 1952. Jeg finder, at det er både rimeligt og retfærdigt, at også de ældre ydelser får den samme forhøjelse, og ligeledes at ydelserne efter invalideforsørgelsesloven af 1919 får dette tillæg. Vi må så afvente den kommende tids udvikling med hensyn til prisniveauet, som jo er afgørende for, om vi på ny skal beskæftige os med regulering af disse ydelser. Det ærede medlem hr. H. P. Johansen mente, at dette lovforslag kom for sent, at det burde have været fremsat tidligere, fordi der i det forløbne år har været så store prisstigninger. Spørgsmålet om, hvornår forslag om forhøjelse af disse ydelser skal fremsættes efter den formulering, tilsagnet i sin tid fik, beror naturligvis altid på et skøn, men nu har den højtærede arbejds- og socialminister ment, at tidspunktet var inde til at fremsætte forslag om en sådan forhøjelse og ajourføring af de ældre ydelser, og da det ærede medlem hr. H. P. Johansen nu har udtalt ønske om, at forslaget behandles i et udvalg, kan vi jo altid i dette udvalg nærmere drøfte dette spørgsmål. Jeg skal på mit partis vegne anbefale lovforslaget